

- 4) Zarzut czwarty odnosi się do analizy sposobu, w jaki Sąd naruszył również pojęcie „rzeczywistego używania”, stosując nieodpowiednie kryterium w celu określenia, czy wcześniejszy znak towarowy był używany w charakterze znaku towarowego. Ponadto wyroku z dnia 11 września 2007 r., Céline (C-17/06, EU:C:2007:497) nie można transponować, gdy: (i) na towarach umieszczono inne znaki towarowe; (ii) takie towary mają inne nazwy; (iii) znak towarowy jest także postrzegany jako nazwa zwyczajowa przez niektórych klientów. Powyższe okoliczności stanowią dodatkową przeszkodę dla ustalenia związku, w mniemaniu klienta, między wcześniejszym znakiem towarowym a oznaczeniem używanym jako nazwa zwyczajowa lub nazwa spółki.
- 5) W zarzucie piątym skarżąca podnosi względy związane z porządkiem publicznym: wcześniejsze prawo Zjednoczonego Królestwa nie może umożliwić stwierdzenia nieważności unijnego znaku towarowego, mając na względzie proces Brexitu i notyfikację skierowaną przez Zjednoczone Królestwo na podstawie art. 50 TUE. Zezwolenie na takie stwierdzenie nieważności skutkowałoby zwiększeniem kosztów oraz ustanowieniem niepotrzebnych i nieproporcjonalnych przeszkód dla jednolitej ochrony znaków towarowych, podczas gdy w ciągu najwyżej dwóch lat Zjednoczone Królestwo nie będzie już członkiem jednolitego systemu znaków towarowych Unii Europejskiej. W konsekwencji Sąd naruszył zasadę terytorialności określoną w konwencji paryskiej z 1883 r. oraz w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 20 czerwca 2017 r. przez Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH, Agria Beteiligungsgesellschaft mbH od wyroku Sądu dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-480/15, Agria Polska e.a./Komisja

(Sprawa C-373/17 P)

(2017/C 347/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH, Agria Beteiligungsgesellschaft mbH (Przedstawiciele: P. Graczyk i W. Ročlawski)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-480/15;
- wydanie przez Trybunał orzeczenia ostatecznego w sprawie, tj. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 101 TFUE i art. 102 TFUE w zw. z art. 17 ust. 1 zd. 2 TUE w zw. z art. 7 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 oraz w zw. z art. 7 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 poprzez niedostrzeżenie przez Sąd oczywistych błędów popełnionych przez Komisję w ocenie prawdopodobieństwa naruszenia art. 101 lub art. 102 TFUE, istnienia interesu Unii we wszczęciu dochodzenia oraz zakresu koniecznych środków dowodowych.

W ramach pierwszego zarzutu skarżące wskazały na szczegółowe uchybienia Sądu, które polegały m.in. na: (i) uzasadnieniu jednoczesnego charakteru działań konkurentów skarżących (składaniu zawiadomień do organów krajowych) tylko i wyłącznie na podstawie przedstawionych przez nie wyjaśnień; (ii) nieuwzględnieniu faktu uchylenia większości decyzji administracyjnych wydanych na skutek zawiadomień konkurentów i nałożonych w ich wyniku na skarżące sankcji; (iii) pominięciu okoliczności, że zawiadomienia skierowane były również do organów niewłaściwych i ograniczenie się do stwierdzenia, że z uwagi na ryzyko naruszenia reputacji lub pierwotnego stanu sprzedawanych produktów uzasadnione mogło być informowanie właściwych organów; (iv) uznanie za Komisją, że nie istniał wystarczający interes Unii we wszczęciu dochodzenia, mimo że objęte wnioskiem działania dotyczyły terytorium kilku państw członkowskich i przedsięwzięciom działającym na wielu rynkach; błędne uznanie, że złożenie przez skarżące zawiadomienia do krajowego organu ochrony konkurencji przesądzało o jego wyłącznej właściwości; (v) nieuwzględnienie faktu, że zakres koniecznych środków dowodowych i konieczność uruchomienia znacznych zasobów przemawia za właściwością Komisji; (vi) uznanie, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki tzw. „złośliwego procesowania się”.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady pełnej skuteczności prawa unijnego (*effet utile*) oraz błędnej wykładni tej zasady w odniesieniu do stosowania w praktyce art. 101 i 102 TFUE w zw. z art. 105 TFUE oraz art. 17 ust. 1 TUE poprzez: (i) nieuwzględnienie roli, jaką pełni Komisja w unijnym systemie ochrony konkurencji i przyjęcie, że Komisja nie ma obowiązku sprawdzania, czy organy krajowe dysponują odpowiednimi środkami do realizacji zadań wynikających z Rozporządzenia nr 1/2003, (ii) nieuwzględnienie argumentów skarżących dotyczących braku efektywności dochodzenia roszczeń przed sądami krajowymi w drodze *private enforcement* reguł konkurencji z uwagi na brak odpowiednich procedur oraz upływu okresów przedawnienia w prawie polskim, (iii) stwierdzenie przez Sąd, że skarżące nie wykazały, że polski organ ochrony konkurencji (Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów) nie zamierza ścigać i ukarać w skuteczny sposób naruszeń, mimo że bezspornym było, że Prezes UOKiK odmówił wszczęcia postępowania z uwagi na upływ obowiązującego ówczesnie rocznego terminu przedawnienia.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady skutecznej ochrony prawnej (art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE) oraz prawa do dobrej administracji (art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE) poprzez: (i) utrzymanie w mocy decyzji Komisji o odrzuceniu wniosku skarżących bez stwierdzenia, czy doszło do naruszenia mimo uprzedniej odmowy ścigania naruszenia przez krajowy organ ochrony konkurencji z uwagi na wymogi formalne oraz braku realnej możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na drodze prywatnoprawnej, (ii) błędne uznanie, że nie doszło do naruszenia zasady skutecznej ochrony prawnej, gdyż skarżącym przysługiwała skarga na decyzję Komisji o odrzuceniu wniosku; (iii) brak uwzględnienia, że prawo do skutecznej ochrony prawnej, do skutecznego środka prawnego i do dobrej administracji obejmują również prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, który w niniejszej sprawie nie został dochowany, gdyż Komisja wydała decyzję o odmowie wszczęcia postępowania po upływie 4,5 roku od dnia złożenia wniosku przez skarżące.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-395/17)

(2017/C 347/05)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów